

JOANNA REESOVÁ

DÍVKA NA ÚTĚKU

Chce začít nový život,
ale minulost má dlouhé prsty.

Píše se rok 1926 a Anna Dartonová je na útěku před vlastní rodinou a hrozným činem, který v zoufalství spáchala. Osamělá, vyděšená a bez prostředků přijíždí do Londýna, kde k ní přichází záchrana v podobě Nancy, sebevědomé americké tanečnice v proslulém nočním klubu. Anna si pohotově změní jméno a jako Verity Caseyová tu začne také vystupovat. Ocitá se v nevázaném světě tance, večírků, nekonvenčních žen a módy, kde nachází i blízké přátele.

Když se seznámí s elegantním Archiem Fenwickem, pohřbí výčitky svědomí a uvěří jeho slibům o nehynoucí lásce. Netuší, že ji jako temný stín rychle dohání skrývaná minulost, a dokonce zasáhne i její nejbližší přátele. Dokáže je Anna alias Verity ochránit, setřást neblahé dědictví minulosti a uhájit si přitom právo na svůj nový život?

Joanna Reesová
DÍVKA NA ÚTĚKU

Joanna Reesová

DÍVKA
NA ÚTĚKU

Přeložil Zdík Dušek

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Runaway Daughter © Joanna Rees 2019

First published in 2019 by Macmillan,

an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan

Publishers International Limited

Translation © Zdík Dušek, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-414-5 (e-Pub)

ISBN 978-80-7625-413-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-086-4 (print)

Pro Roxie, s veškerou láskou

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

OBSAH

1	Zrod slečny Caseyové	11
2	Šedesát vteřin	14
3	King's Cross	18
4	Novinové titulky	22
5	Grandhotel	25
6	Eros	30
7	Servírka	34
8	Penzion	37
9	Krádež	43
10	Temnota	48
11	Dívka v zeleném kabátě	49
12	Taxi	52
13	Šatna	57
14	Vykročit pravou nohou	61
15	Ostatní dívky	66
16	Vědma	71
17	Percyho království	77
18	Penzion paní Bellové	81
19	Rodolfo Valentino	85
20	Casper si prosadí svou	87
21	Sardinky	92
22	Klub Blanchard	95
23	Nejlepší učitel	100
24	Tajemný muž	104
25	Snídaně šampionů	107
26	Zkouška	111
27	Navzdory pokynům lékaře	114
28	Na střechu	116
29	Závan čerstvého vzduchu	119
30	Výzva	123
31	Představení	129
32	Oznámení v novinách	133
33	Nový sestřih	137
34	Hon	141
35	Křišťálová koule	144
36	Nancyin šatník	151
37	Zimní zahrada	156
38	Obrys nápadu	159

39	Paddy Potts	162
40	Mateřská rada	168
41	Annabellin večírek	172
42	Zase ten muž	176
43	Nancyin plán	180
44	Koupel	184
45	Den Páně	189
46	Kocovina	193
47	Mrzutost Jacka Connellyho	199
48	Znamení v ohni	204
49	Vzpomínky na onu noc	210
50	Dostihy	215
51	Nancyina podpora	219
52	Mystická Alice	224
53	Otřes	229
54	Konečně stopa	232
55	Naprosto parádní	235
56	Café de Paris	238
57	Seznámení	243
58	Paní Clifford-Meadová	247
59	Telefonát	251
60	Pokyn Jacka Connellyho	253
61	Noví ctitelé	256
62	Dokonalé stehy	262
63	Dívka	267
64	Dodání zboží	269
65	Slečna Proustová	272
66	Růže	276
67	Šampaňské a ústřice	279
68	Georgie	285
69	Archieho tajemství	289
70	Kdo s koho	292
71	Sleduje tě?	295
72	Nový začátek	299
73	Gordonova vinárna	304
74	Betsy se svěruje	309
75	V biografu	313
76	Serpentine	316
77	Záblesk naděje	323
78	Kukátka	328

79	Extra jakost	332
80	Tajemná dílna	335
81	Americký bar	337
82	Šmouha od rtěnky	342
83	Kožich	345
84	Prototyp	349
85	Neohlášená návštěva	353
86	V klubu	359
87	Trafalgar Square	361
88	Pochybný hotel	366
89	Na venkově	369
90	Dokonalý piknik	376
91	Přístřešek na čluny	381
92	Obloha posetá hvězdami	384
93	Edward je v úzkých	388
94	Kriketový zápas	391
95	Na zadním sedadle	397
96	Šeková knížka	400
97	Jízdenky do Paříže	405
98	Prezentace	409
99	Konečně Archie	414
100	Clifford Court	417
101	Nová Nancyina kamarádka	421
102	Archie není doma	429
103	Georgiina výhrůžka	433
104	Na policejní stanici	437
105	Marcus Fox	442
106	Střet s Edwardem	445
107	Stanovisko paní Bellové	448
108	Poslední vystoupení	451
109	Duch z minulosti	457
110	Únik	460
111	Blondýna	463
112	Le Train Bleu	466
113	Konečně volná	473
	Autorčina poznámka	477
	Poděkování	479

1

Zrod slečny Caseyové

Probudilo ji pronikavé zahvízdání. Vteřinu se nehýbala, jen vnímala rachot parního vlaku a vzpomínala na půlnoční útěk po poli zalitém měsíčním svitem. Na to, jak si všimla stojící soupravy netrpělivě odfukující stříbřité obláčky k noční obloze, jak se jí rozehvělými prsty podařilo otevřít dřevěné dveře vagonu i jak se schoulila do stísněného prostoru za nákladem z továrny. Jak ji vyčerpání a hrůza odnesly do bezesného spánku.

Teď měla ztuhlé nohy a bolavou tvář, protože byla opřena o studenou kovovou konstrukci. A byla jí zima. Velká zima. Drkotaly jí zuby a chvěla se v ledovém průvanu. Stejný neklid cítila při usínání – strach v ní poletoval jako ptáci v matčině voliére.

Jak dlouhá doba uplynula od poslední zastávky? Kam až se potřebuje dostat, aby byla dost daleko?

Bude vůbec někdy v bezpečí?

Pomyslela na drama, které se touto dobou jistě rozvíjí. Představila si ustarané obličejе rodičů, až ve stáji objeví Clementovo tělo..., matčin tlumený výkřik.

Pomyslí na svou dceru? Už zaznamenali její nepřítomnost? *Nejspíš ne*, usoudila hořce. Matka vždycky bývala duchem nepřítomná a éterická, náchylná k dlouhému churavění, starala se jen o své ptáky a ticho. A nakolik byla neprůbojná, otec byl na druhou stranu výbušný a divoký. Dal Anně naprosto jasně najevo, že mu jde na nervy stejně jako její matka. Záleželo mu na ní míň než na psech.

Možná ale rodiče dospěli ke správnému závěru hned. Bezpochyby s pomocí stájníka Marka. Nikdy ji neměl rád a ona nepochybovala o tom, že ochotně popíše její útěk. A pokud to udělal, jistě povolali policii. Možná už ji pronásledují...

Znovu se v ní ozvaly obavy. Vždyť utekla, nebo ne? Podařilo se jí uniknout.

Pod dřevěnými dveřmi vagonu viděla několikacentimetrový výsek vnějšího světa. Byl konec února a kolem se míhaly pražce s trsy jinovatkou pokryté trávy.

Vstala a zapotácela se – nohy měla zmrtvělé chladem. S obtížemi zvedla ruce, rukávy matčina nejlepšího svátečního kabátu byly neohebné kvůli vrstvám oblečení pod nimi. Od úst jí stoupaly obláčky páry. Zadupala, vložila si ruce do podpaží a znovu se zachvěla. Pak si promnula obličej – pod prsty cítila otisk ocelového stroje, o který se ve spánku opírala. „Casey,“ přečetla si polohlasně na hnědošedém železe.

Casey.

Tak by se mohla jmenovat.

Slečna Caseyová. Bylo prima zahájit nový den radikálním rozhodnutím. Stejným jako schovat se ve vlnku. Rychlým a s dalekosáhlými důsledky. Jednalo se

o zcela nový způsob života, kterým mohla nahradit dosavadní beznaděj. O život plný impulzivity a spontaneity. V přímém protikladu s tím, jak žila dosud – usedle, pod vlivem jiných, s natolik potlačenými tužbami, že její život splýval v trýznivě pomalou šed'. Teď už ale ne. Protože když teď uprchla z Darton Hallu, mohla se ona, Anna Dartonová, stát, kýmkoliv se jí zachce.

Caseyová... ano.

Přijme tohle jméno. Copak se tak už nerozhodla? Že se postupně promění v někoho jiného? Protože to byl jediný způsob, jak mohla zvládnout děsivou budoucnost. Jako kdyby byla písek v přesýpacích hodinách.

Verity... napadlo ji zničehonic. Netušila proč. Žádnou *Verity* nikdy neznala. Kromě té tovární dělnice, která kdysi dávno tančila kolem májky. Vybavil se jí úsměv dívky s plnými nadry.

Verity... ano, to zní dobře, usoudila. Protože v tuto chvíli, poprvé za celý život směla být sama sebou. A jelikož se psal rok 1926, mohla být moderní, jak si jen troufne. Až natolik moderní jako odvážné sufražetky, které tak dráždily jejího otce.

„*Verity* Caseyová,“ pronesla nahlas. Rytmus vlaku kolem ní zněl jako úvodní takty písně. *Verity* Caseyová se nemusela ničeho bát. Mohla být troufalá.

A také bude.

Šedesát vteřin

Na předměstí vlak zpomalil. Brzdy u obrovských kol pod podlahovými prkny vagonu hlasitě zaskřípaly a souprava zpomalila. Anna si dvacet minut hrála se západkou, až ji s námahou zvedla a podařilo se jí o několik centimetrů pootevřít dveře. Dívala se, jak kolem ubíhá chudinská čtvrť. Vyšlo slunce a ona – *Verity* – mu dychtivě nastavila obličej, aby se zahřála.

Netroufala si chovat naději, že vlak jede k jihu, ale když během poslední hodiny projížděli nějakým nádražím, zaslechla hlášení, že jde o nákladní vlak do Londýna.

To bylo velké štěstí. Souprava mohla mířit kamkoliv – to jí bylo jedno, záleželo jen na tom, aby unikla z tísnivého lancashirského údolí, které bylo jejím domovem. Ale teď nejela jen tak někam. Jela do Londýna. Do domova výtvarníků, básníků, emancipovaných mladých žen, hudebníků a významných lidí, s nimiž toužila dýchat stejný vzduch. Příjezd do Londýna změnil všechno.

Vyhlédla na koleje pod sebou i na vysoké cihlové

stěny zčernalé sazemi. Pomyslela si, jak nedůstojně to působí – vůbec to nepřipomínalo rušné centrum, jaké si představovala, když se tu a tam dostala k četbě *Daily Sketch*. To jí však bylo jedno – vítala cokoliv, aby rozptýlila neustálé myšlenky na Clementa, které se jí honily hlavou. *Teď na něj nemysli*, opakovala si. *Vůbec na to nemysli. Ukončila jsi to. Clementova celoživotní hrůzovláda je u konce.*

Zhluboka se nadechla vzduchu plného smogu se sirnou příchutí, která jí připomněla vůni při škrtnutí zápalek, a napadlo ji, jestli Marta bude dnes ráno rozdělávat oheň v salonku. Na jeden opojný okamžik se v ní vzedmul pocit svobody z pomýšlení, že Marta je tam a ona tady. Byla přece volná. Konečně.

Nad železničními náspy se k bílé obloze tyčily hnědé činžovní domy. Všimla si šňůry s pověšeným prádlem – chatrnými dámskými pumpkami nataženými mezi dvěma omšelými okny. *Praní špinavého prádla na veřejnosti*, pomyslela si.

Usmála se, když si vybavila, jak k vlastnímu spodnímu prádlu přidala krajky a obarvila ho šťávou z červené řepy narůžovo – k Martině hrůze. Matčina přísná hospodyně nechápala, že mít pod staromódními sukněmi veselé spodní prádlo s kouskem pěkné krajky dokázalo mladému děvčeti nekonečně projasnit den.

Marta se svými šedinami a ponurým výrazem nicméně vždycky patřila do stejného tábora jako matka – obě zastávaly názor, že veškeré oblečení má být praktické a funkční. A stejně přistupovaly i ke všemu ostatnímu. Žily v obavách, že udělají něco, čím při-

táhnou sebemenší pozornost. A byla to nuda, nuda, nuda.

Měla by se cítit provinile, že se od nich odstříhla? Možná, ale necítila se tak. Místo toho se znovu usmála a v duchu pozdravila obyvatele činžovních domů, navzdory jejich hroznému spodnímu prádlu. *Bůh vám žehnej*, popřála jim.

Toužila být tady. Ve městě, mezi lidmi, u obchodů, divadel a kaváren. To vše bylo zde, svůdně blízko. Téměř cítila jejich vůni. Ale jak? Jak se může stát součástí toho všeho? Když teď utekla z domova, jak se bude živit? Jako v reakci na její myšlenky jí hlasitě zakručelo v břiše hladem.

Schovala se mimo dohled, protože na souběžné koleji zastavil druhý vlak, tmavě zelený, s okny ozdobenými zlatými písmeny. Opatrně vyhlédla – v jednom z obsazených vagonů spatřila muže v elegantním obleku, jak se natahuje k horní polici pro kožený kufřík.

Kdo ví, kam ten druhý vlak jede? Nebo koneckonců i tenhle? Najednou jí došlo, že její vlak patrně vůbec nezastaví na nádraží pro osobní přepravu. A jak vysvětlí, kde se vzala mezi všemi těmi stroji? Mohli by ji potrestat nebo – což by bylo ještě horší – odhalit.

Ve druhém vlaku by se ale mohla vmístit mezi ostatní cestující a zmizet. Rychle popadla z kouta svoje zavazadlo. Musí se okamžitě dostat do osobního vlaku. Srdce jí bušilo rozhodnutím, které právě učinila. Bylo velice riskantní. Jestli někdo vyhlédne z okna a uvidí ji...

Odtěď žij od minuty k minutě, pronesla v duchu pomalu a důrazně, jako kdyby to hláskovala nad psacím strojem v otcově pracovně.

„Šedesát vteřin,“ zašeptala a připravila se. „No tak, Verity Caseyová, to zvládneš!“

Stáhla si červený vlněný baret hluboko do čela a vyhrnula límec kabátu. Pak co nejrychleji hodila zavazadlo na trať, přinutila se uvěřit, že všechno dobře dopadne, a skočila.

3

King's Cross

S bušícím srdcem dopadla na ostrý štěrk. Ještě nikdy se necítila tak na ráně ani tak malá. Když se ale podívala na obrovské železné monstrum vlaku s písty nahánějícími hrůzu, nastoupil instinkt přežití.

To zvládneš.

Zvedla svoje zavazadlo a rozběhla se po dřevěných pražcích, jako kdyby utíkala před Clementem po kamenech přes potok. Vždycky byla rychlejší než on. A bude rychlejší už pořád.

Dveře vlaku byly výš, než očekávala. S obtížemi se vyšvihla na kovový schůdek a natáhla se po dřevěné klíce. Když dveře trhnutím otevřela, uslyšela zvuk šku-bající se látky. Povolila jedna z jejích sukní.

Dveře se otevřely, div ji nesrazilo dolů.

Šedesát vteřin. Už tam skoro jsem...

Hodila tašku do vozu a vytáhla se nahoru. Za dveřmi se rychle narovnala a oprášila. Celá se třásla. Viděl ji někdo? To se dalo těžko zjistit, ale najednou se vlak rozjel. V kupé po obou stranách začali šramotit cestující.

„Jste v pořádku, slečno?“ oslovil ji průvodčí s nakrabacným čelem pod špičatou čepicí, až se polekala. Kdyby procházel mezi vozy o vteřinu dřív, byl by svědkem jejího nedůstojného příchodu.

Zatěkal pohledem mezi ní a zavřenými dveřmi, ale okamžitě zavrhl možnost, že by mohla přijít zvenku. Sklopila oči k odřeným a krvavým kloubům prstů. Zapomněla si navléknout rukavice a potřebovala se upravit, aby nevypadala jako... jako... božínku, skoro na to ani nedokázala pomyslet... jako *kriminálnice*.

Přitiskla se ke stěně vagonu a schovala ruce za zády.

„Jenom jsem šla na vzduch, to je všechno,“ odpověděla a pokusila se zamaskovat chvění v hlase povýšeně zvednutou bradou – byla to jedna z těch pouček, které si zapamatovala z příšerných lekcí výslovnosti, na nichž její matka trvala. Uvědomovala si, že se jí z drdolu uvolnil pramen dlouhých vlasů, a odolávala pokušení odfouknout si ho z obličeje.

„Buďte opatrná, slečno. Jsme vysoko nad tratí. Nechtěli bychom, aby pohledná mladá dáma jako vy vypadla a zničila si pěkný kabát,“ řekl průvodčí, dotkl se prsty čepice a pokračoval do dalšího vozu. Slyšela ho z dálky, jak oznamuje cestujícím: „Za dvě minuty budeme v King's Cross.“

Podívala se na matčin šeríkově kostkovaný vlněný kabát a poprvé jí došlo, jak nápadně se oblékla. Průvodčí by ji podle kabátu a klobouku snadno identifikoval, kdyby se ho někdo vyptával. *Ale nikdo se ho ptát nebude*, ujišťovala se. Co nevidět z ní bude kapka v moři plném lidí.

Otevřela okno a vyklonila se ven. V dálce se obje-

valo nástupiště, nosiči zavazadel se prodírali davem cestujících se svými vozíky. Vlak zpomalil a s pronikavým zasyčením páry zastavil pod kulatými hodinami, jejichž ručičky právě ukazovaly půl desáté.

Anna – ne, *Verity*, připomněla si – otevřela dveře, seskočila na nástupiště a odcupitala k dřevěné lavičce. Tam si rychle navlékla rukavičky, které ukradla matce z prádelníku. Pak s vysoko zdviženou hlavou vykročila s davem k východu, jako kdyby měla před sebou důležitý cíl.

Statný revizor s hustým šedivým knírem cvakal jízdenky a pouštěl cestující z nástupiště do rušné haly. Co udělá, až ji chytí bez jízdenky?

Jsem přece Verity Caseyová, zbrusu nová dívka. Verity mohla klidně ztratit jízdenku. Mohla pocházet dejme tomu z Yorku a jet na návštěvu za tetičkou, která bydlí v pěkném londýnském domě.

Věřte mi, prosila revizora v duchu. Přiblížila se k němu a plaše se na něj usmála. Kuchařka jí vždycky říkala, že dosáhne čehokoliv, když zamžiká řasami svých dětsky modrých očí.

„Jízdenku, slečno.“

„Ach, ano, jistě,“ zasmála se vlastnímu opomenutí, že ji nemá připravenou. Aniž by spustila oči z revizora, zasunula ruku do kapsy matčina kabátu a zamračila se. „To je divné, před vteřinou jsem ji tu měla,“ řekla. Teatrálně si zkontrolovala druhou kapsu i tašku. „Ale ne, proboha, asi jsem ji vytrousila.“ Ohlédla se a pak se podívala zpátky na revizora. Věřila vlastní lži tak dokonale, že by se možná dokázala rozplakat.

„Promiňte, promiňte!“ ozvala se žena vzadu, vedle